

PHẦN X

Đây là lần thứ hai anh phải quá giang Khoa về vì Lâm Phong không đón cô được. Cho xe chạy đi, Khoa hỏi:

- Chắc Phong đang rất bận?
- Sao anh biết?

Khoa phì cười:

- Chuyện ấy ai mà không biết. Nghĩ Phong gan thật, dám đưa bản đồ án lớn cho Vỹ Kiệt, anh không hiểu tại sao Phong làm vậy để bây giờ thằng Kiệt bán đứng đến nỗi lao đao.

Hoàng My sừng sốt nhìn Khoa, cô không rành về việc làm ăn của Phong. Cô lo lắng hỏi Khoa:

- Anh có thể nói rõ hơn không?

Khoa ngạc nhiên quay qua nhìn cô:

- Em không biết gì sao?

Bối rối, cô nói nhỏ:

- Em không biết.

Khoa nhìn cô như hiểu:

- Có lẽ Phong sợ em lo nên không nói. Thôi được, đã lỡ nói rồi, anh không thể không nói cho em biết. Không biết vì lý do gì mà Phong lại giao bản thiết kế lớn như vậy cho Vỹ Kiệt, có lẽ Phong muốn cho nó ăn hoa hồng kiếm lời nhưng không ngờ hắn đem bản thiết kế bán cho công ty khác giá cao hơn. Tin này đồn ra ngoài, người thiệt hại là Phong. Hình như Phong bồi thường cho một công ty nước ngoài vì Lâm Phong đã ký hợp đồng giao bản quyền ấy cho họ, uy tín của Phong đang rất xuống dốc và số tiền Phong phải bồi thường anh nghĩ sẽ rất lớn. Không ngờ thằng Kiệt lại vô liêm sỉ như thế.

Hoàng My chớp mắt ngăn cho mình đừng khóc, hèn gì cô thấy thời gian sau này Phong làm việc miệt mài như vậy. Tại sao Phong không chia sẻ với cô, My thấy đau lòng khi nghĩ về điều đó.

Khoa ngừng xe trước một quán nước, mở cửa xe cho cô bước xuống, anh tìm cho hai người chỗ ngồi khuất bên trong. Hoàng My mặc cho Khoa dìu mình, cô không còn tâm trí để nghĩ đến việc gì nữa.

- Em ngồi xuống đi rồi hãy khóc.

Hoàng My mỉm cười:

- Em không phải là con bé mít ướt lúc trước đâu.

Khoa nhìn cô như hiểu:

- Nhưng anh thấy mắt em đã long lanh nước rồi.

Hoàng My mím môi, không ngăn được, cô khóc lặng lẽ.

- Đừng như vậy My, Phong không nói chắc là không muốn em buồn.

Hoàng My thút thít:

- Anh không hiểu đâu.

Khoa lau nước mắt cho cô bằng khăn tay của mình, anh vỗ vào tay cô như trấn an. Vừa lúc đó ở cửa, Phong bước vào cùng với một người khách. Khoa rút vội tay về, My cũng đưa mắt nhìn lên, cô như hóa đá khi thấy đôi mắt sắc lạnh của Phong. Cô bối rối đến tội nghiệp:

- Anh Phong!

Phong khẽ mỉm cười:

- Anh bận tiếp khách, lát nữa em về với Khoa đi!

Nói rồi anh bước vào trong, My không còn tâm trí nào để ngồi nữa:

- Chúng ta về thôi anh Khoa!

Hoàng My lo lắng như lửa đốt trong lòng, không biết Phong nghĩ gì khi thấy cô và Khoa đi với nhau, cô chỉ mong mau về nhà để chờ Phong giải thích.

Cám ơn Khoa một cách vô thức, cô vào nhà ngồi đợi Phong. Nhớ đến ánh mắt Phong lúc nãy, cô cảm thấy bất an, ánh mắt lạnh băng của Phong như xoáy vào tim My nhức nhối. Gần 9 giờ gối, cô tắm rồi thay đồ mà Phong vẫn chưa về. My như ngồi trên đồng lửa, cô bắt đầu lo lắng. Hôm nay đi Hai vẫn chưa lên, nên cô cứ loay hoay mãi mà không biết phải làm gì. Cô gọi điện đến công ty thì không ai nhắc máy, My muốn rơi nước mắt khi nghĩ Phong đã hiểu lầm cô và Khoa, sao lúc nào cô cũng đem phiền phức cho Phong cả.

Gần 10 giờ tối, cô mừng rỡ khi nghe tiếng xe quen thuộc của Phong. Chạy ào ra thì thấy Phong đang loạng choạng bước xuống. Cô nói như khóc:

- Anh đi được không? Để em dìu anh!

Phong nhìn cô, anh vẫn còn đứng vững:

- Không cần, tôi tự đi được.

Nói rồi anh bước thẳng vào trong, Hoàng My lú lú theo sau:

- Nếu anh không say, em muốn nói chuyện một chút được không?

- Chuyện gì?

Hoàng My nói nhanh:

- Lúc chiều chỉ là sự hiểu lầm, thật ra em và anh Khoa...

Phong ngắt ngang lời cô:

- Tôi không muốn nghe. Cô không thấy tôi rất mệt hay sao?

Hoàng My rút nước mắt:

- Thôi được, nhưng ngày mai em muốn giải thích với anh.

Không đợi cô nói dứt câu, Lâm Phong đã bước lên lầu, hình như Phong đã ngã say, My cảm nhận được bước chân nặng nề của anh. Tần ngần một lúc lâu, cô quyết định vào phòng Phong, bưng một thay nước ấm và chiếc khăn bông, cô đi thẳng vào vì cửa không gài. Đúng như cô nghĩ, Phong đã ngủ và nằm ngửa ra giường, hai chân thòng xuống đất. Đỡ cho Phong nằm ngay ngắn, My đắp khăn nóng lên trán anh, Phong hơi nhíu mày nhưng vẫn không mở mắt. Hoàng My ngồi yên nhìn anh thật lâu, trong giấc ngủ mà Phong vẫn không được thanh thản, thoải mái. Không đành lòng được, cô đưa tay sờ vào những đường nét quen thuộc trên gương mặt Phong. Đúng là anh đã ốm đi nhiều quá, cô cảm thấy mình có lỗi quá lớn, chỉ vì tính tự ái mà cô đã làm khổ cả hai người. Bây giờ đây cô chỉ muốn duy nhất một điều là được ở bên Phong và nói với anh những lời chân thật nhất của lòng mình.

Ngồi mãi như thế, cô ngủ quên lúc nào không hay, cô chỉ giật mình thức giấc khi cảm nhận ai đó đã ẵm mình trên tay. Mở choàng mắt ra thì thấy Phong, anh ẵm cô về phòng và nhẹ nhàng đặt xuống giường. Trước khi Phong định quay ra thì đôi tay My đã quán chặt lấy cổ anh. Cô thì thầm như muốn khóc:

- Phong!

Cô chỉ gọi được tên anh thôi thì bật khóc, Phong thấy tim mình như mềm đi trước những giọt nước mắt của cô. Anh quay đi, nhưng Hoàng My đã giữ mặt anh lại, bắt anh phải đối diện với cô:

- Đừng hiểu lầm em như vậy. Em chỉ yêu anh thôi. Anh hiểu không?

Phong im lặng nhìn cô, nước mắt My lại trào ra. Lâm Phong biết mình không thể cứng rắn được nữa. Không kềm được, anh cúi xuống môi cô, My nhẹ nhàng khép mắt, cử chỉ hoàn toàn tự nguyện và hiến dâng. Chưa bao giờ Phong có cảm giác say đắm và khao khát đến vậy, cảm giác mà anh hiểu chỉ có Hoàng My mới mang lại cho anh. Nụ hôn của Phong như xóa tan tất cả muộn phiền của hai người. Hoàng My thấy mình hạnh phúc hoàn toàn khi đã thật sự là vợ Phong.

Gối đầu trên tay anh, My khẽ nhắm mắt, cô cảm nhận một sự mát mát rất thiêng liêng và hoàn toàn sung sướng vì điều đó, khi cô biết một điều không bao giờ thay đổi đó là cô và Phong đã là của nhau. Bỗng My mở choàng mắt như sợ nhớ: Cô ngước lên nhìn Phong:

- Công ty có việc sao anh lại giấu em?

Phong nhìn cô:

- Sao em biết? Có phải Khoa nói không?

Hoàng My gật đầu:

- Cũng vì điều này mà lúc chiều em khóc, nên anh Khoa lau nước mắt cho em, chỉ có vậy thôi.

Phong nhìn cô nghiêm nghị:

- Anh tin em nhưng cũng không chấp nhận những cử chỉ quan tâm quá giới hạn như vậy. Có lẽ anh cần phải nhắc cho Khoa nhớ là em đã có chồng.

Hoàng My nói day dứt:

- Em xin lỗi, đúng là em đã vô ý nhưng lúc đó em không còn tâm trí để nghĩ đến chuyện gì khác. Em hứa sẽ không để những chuyện như vậy xảy ra một lần nữa.

Phong siết cô vào lòng:

- Anh hiểu.

Hoàng My dụi mặt vào ngực Phong:

- Anh chưa trả lời em? Công việc của anh thế nào rồi?

Phong hôn lên tóc cô:

- Anh không sao, anh sợ em lo lắng nên không nói thôi.

Hoàng My ngược lên nhìn anh, cô đưa tay sờ gương mặt Phong:

- Nhưng dạo này anh ốm lắm. Em không lo sao được.

Phong phì cười:

- Anh đã lo xong hết rồi, em yên tâm đi. Chỉ là một cú sốc nhỏ mà anh không giải quyết được thì lấy gì làm ăn trên thương trường hả nhỏ.

- Vậy bắt đầu ngày mai, em phải tắm bỏ cho anh mới được.

- Chà, được vợ chăm sóc thì còn gì bằng.

Hoàng My ngượng yêu anh, Phong nhìn cô đăm đúi:

- Em có biết anh chờ đợi ngày này lâu lắm rồi không?

Hoàng My thì thầm:

- Em xin lỗi!

- Em đâu có lỗi gì. Lúc đó em bị tổn thương là phải. Anh cũng ân hận lắm khi không nghĩ đến cảm nhận của em. Không ngờ em sắt đá đến thế.

Hoàng My mỉm cười nhìn Phong thương yêu:

- Không phải, chỉ vì em yêu anh quá nên mới có thái độ như vậy. Anh không giận chứ?

Phong lắc đầu, anh vuốt nhẹ bờ vai trần của cô:

- Yêu em nhiều là đẳng khác. Đối với anh, em là quan trọng nhất.

Hoàng My chớp mắt cảm động, cô hôn nhẹ lên môi anh, thì thầm:

- Em cũng vậy.

Cả hai bị cuốn vào niềm đam mê đến bay bổng mà không cách gì cưỡng lại được, Phong tham lam hôn cô từng nụ hôn này đến nụ hôn khác không muốn rời, My như quên hết tất cả chỉ còn biết có Phong và cảm giác say đắm mà anh đang truyền sang cô.

Phong cắn nhẹ môi cô rồi thì thầm:

- Làm thế nào để anh bớt yêu em một chút My nhỉ?

My khẽ cười trên môi Phong, anh vẫn tham lam không chịu rời môi cô:

- Em có cách.

Phong dừng lại, anh nhướng mắt nhìn cô, Phong chưa kịp nói gì thì My đã rướn người lên cắn mạnh vào môi anh. Phong nhăn mặt vì đau, My nhìn anh cười ranh mãnh:

- Anh tham quá, chỉ có cách này mới trị được anh thôi.

Phong đưa tay sờ môi mình:

- Em ác thật. Anh bị đau thật đấy.

Hoàng My cười khúc khích, cô lặn ra khỏi vòng tay Phong:

- Anh đáng bị như vậy lắm. Em không cho phép anh nữa đâu.

Phong mỉm cười, anh nhìn cô mặc áo và rời khỏi giường nhưng không giữ lại:

- Em đi đâu?

- Anh không đói à? Yêu em mà bụng cứ kêu, làm sao em chịu nổi. Từ tối đến giờ anh chưa ăn gì sao?

Phong âm ừ:

- Em nhắc anh mới nhớ. Đúng là đói thật, vậy mà khi yêu, anh không nhớ gì cả.

Hoàng My đỏ cả mặt, cô rời khỏi phòng trước cái nhìn yêu thương của Phong. Lát sau trở vào trên đĩa là một ly sữa nóng, một đĩa gà ốp la và một ổ bánh mì. Phong tròn mắt nhìn và đưa tay xem đồng hồ, đã gần 2 giờ khuya:

- Đừng nói là anh phải ăn hết những thứ này nhé!

My ngạc nhiên nhìn anh:

- Em sợ anh ăn không đủ nữa là đẳng khác.

Phong phì cười:

- Em biết mấy giờ rồi không? Lúc này anh cần ngủ hơn là ăn đấy My.

My kéo Phong ngồi lên:

- Không được, em không cho anh để bụng đói mà ngủ đâu, anh phải lo cho sức khỏe của mình chứ.

Phong buồn cười, anh im lặng ăn và chiều theo ý cô, nhưng đúng là anh không thể uống hết ly sữa được. Phong bắt đầu lo khi nghĩ thời gian sau cô sẽ tâm bỗ cho mình, không biết My còn bắt anh ăn những gì mà cô cho là tốt nữa.

Cuối cùng Phong ôm cô trong tay:

- Mệt không? Ngủ đi bé My của anh.

My nhìn Phong lo lắng:

- Anh không còn đói thật chứ?

Phong cười nhỏ:

- No đến nỗi cả ngày mai anh có thể làm việc mà không cần ăn gì.

My cười khúc khích và vùi mặt vào ngực Phong. Phong nhoi nhói vì cử chỉ trẻ con đáng yêu của cô.

- Phong!

- Gì em?

- Lâu rồi em rất muốn hỏi anh. Anh đã làm gì để Vũ Kiệt từ bỏ đám cưới vậy?

Phong mỉm cười:

- Chuyện đó em không cần biết, chỉ biết anh làm tất cả chỉ vì em thôi.

- Anh đừng giấu em. Em hiểu, không phải dễ dàng mà Vũ Kiệt rút lui như vậy đâu.

Em yên tâm, anh biết mình phải làm gì mà.

Rồi anh nâng cằm cô lên đối diện với mình:

- Có một điều anh muốn nói rõ ràng với em, ngày xưa không phải anh lừa dối mà sự thật là anh đã rời gia đình để sống tự lập lúc chỉ mới 15 tuổi. Anh không muốn sống dựa vào ba mình. Em có hiểu vì sao anh muốn em đi du học không?

Hoàng My nhìn anh chờ đợi, Phong đã nói đúng vào những thắc mắc của cô. Giọng anh trầm ấm:

- Chuyện ngày xưa của người lớn, anh không muốn nhắc đến, em chỉ cần biết rằng anh đã đoán trước được mọi việc sẽ xảy ra sau này nên anh muốn có

thời gian tạo dựng sự nghiệp cho riêng mình, vì chỉ có thể anh mới bảo vệ được em. Lúc đó anh chưa có gì nên không dám hứa hẹn hay khẳng định điều gì cả.

My nhìn anh tò mò, cô nói ray rứt:

- Em biết trên thương trường mạnh được yếu thua, ba em nói ba không trách gì ba anh cả.

Phong hơi siết người cô, có lẽ ông Thái Hoàng cũng giống như anh, không muốn My biết về quá khứ đó mà đau lòng. Anh không trách ông Thái Hoàng đã phụ mẹ anh, nếu nhìn thẳng sự thật thì mẹ anh đã quá nhu nhược chọn con đường ra đi mãi mãi để giải quyết mọi chuyện, sự ray rứt ăn năn suốt đời đã là sự trừng trị đối với ông Thái Hoàng rồi.

- Sao lúc em về, anh không tìm em.

Lâm Phong lắc đầu:

- Anh biết lúc đó em đang rất hận anh, với lại anh muốn giải quyết mọi việc cho êm đẹp rồi mới gặp em, nhưng điều anh không lường trước là em nhận lời làm vợ thằng Kiệt.

Hoàng My nhìn anh mà rơi nước mắt, tình yêu của Phong quá lớn làm sao cô có thể trả hết đây? Không kèm được, cô hôn anh một nụ hôn dài như cảm tạ:

- Yêu anh quá, Phong ơi!

Phong âu yếm nhìn cô:

- Không hận anh nữa sao?

My mỉm cười lắc đầu. Phong đưa tay lau nước mắt cho cô:

- Từ bây giờ anh không cho em khóc nữa. Anh sẽ tự bảo vệ em bằng chính đôi tay của mình. Anh đã làm được điều đó, em thấy không?

Hoàng My mỉm cười nhìn anh, cô thấy ở bên Phong, mình chỉ là con nhỏ ngốc nghếch nhưng lại bướng bỉnh và nông nổi. Nhớ lại khoảng thời gian cô làm tình làm tội Phong, cô thấy giận mình ghê gớm vì cô đã phí đi những ngày hạnh phúc của hai người. Cô tự hứa từ nay sẽ bù đắp cho Phong bằng tất cả tình yêu của mình. Lâm Phong choàng tay ôm cô vào lòng:

- Ngủ đi em, trời sắp sáng rồi.

Hoàng My nhắm mắt lại, cảm nhận một cách sâu sắc về hạnh phúc mà mình đang có.

Hôm sau; Phong đưa My đi làm, nhìn cô xinh đẹp với bộ đồ công sở, không kiềm được, anh kéo cô vào lòng:

- Anh không muốn em đi làm, My ạ!

Hoàng My ngạc nhiên nhìn anh:

- Anh sao vậy?

Phong nhíu mày:

- Anh không thích người khác ngắm nhìn vợ mình.

Hoàng My bật cười:

- Anh yên tâm. Trong công ty ai mà không biết em là vợ anh.

- Dù em có chồng nhưng cảm sao được khi họ yêu.

Hoàng My khúc khích cười, cô tinh nghịch đưa tay ngắt mũi anh:

- Anh đã biết thế thì phải hiểu cho em đâu thế nào cảm được họ. Anh không tin em sao? Không lẽ anh bắt em ru rú trong nhà.

- Dĩ nhiên là anh tin em, nhưng cũng may anh đã điều tra ông Nguyễn, giám đốc của em là một người đáng tin cậy.

Hoàng My bật cười:

- Giữ vợ như thế, người ta cười đấy. Bây giờ anh có đưa em đi làm không? Trễ rồi kìa.

Phong hôn phớt lên môi cô rồi mới chịu buông ra.

Mở cửa xe cho My rồi vòng qua ngồi vào tay lái cho xe chạy đi:

- Em có muốn đi du lịch không My? Chúng ta sẽ qua Pháp một tháng, coi như là tuần trăng mật muộn vậy.

Hoàng My mỉm cười, cô ngả vào vai anh:

- Em thích ở nhà hơn. Không đâu bằng tổ ấm của mình cả.

Lâm Phong khẽ cười:

- Cũng được, anh chỉ muốn em vui thôi.

Hoàng My khẽ nhắm mắt, cô thì thầm:

- Với em, chỉ cần có anh là đủ.

Lâm Phong mỉm cười hạnh phúc, sao mà anh thích nghe cô nói những câu dễ thương như thế này quá.

Đến công ty, Phong mở cửa cho cô:

- Chiều chờ anh đến đón.

Cô mỉm cười gật đầu, chờ xe Phong chạy khuất, cô mới bước vào công ty.

Phong đến công ty hơi trễ, sau khi đậu xe vào bãi, Phong bước thẳng lên phòng làm việc của mình. Vừa ngồi xuống thì có tiếng gõ cửa:

- Vào đi!

Thúy Ngọc bước vào, trên tay là tập hồ sơ:

- Em đợi anh ký vào bản hồ sơ này.

Lâm Phong ngược lên:

- Anh bận chút việc nên đến trễ. Quang đâu?
- Đang tiếp khách, anh cũng đang chờ anh.

Lâm Phong gật đầu, xem lướt qua mấy hồ sơ, Phong ký tên và đưa cho cô:

- Em giúp anh chuẩn bị tổ chức một buổi tiệc cuối năm của công ty mình nhé! Em cứ duyệt danh sách các công ty được mời, rồi đưa cho anh xem. Nếu có gì anh sẽ bổ sung thêm.

Thúy Ngọc mỉm cười:

- Dạ, em ra ngoài nghe!

Lâm Phong gật đầu, suốt đêm qua anh và Hoàng My gần như thức đến sáng, không biết cô có làm việc nổi không? Còn anh, không hiểu sao Phong không thấy mệt mỏi gì cả, thậm chí cảm thấy quá thư thái vì niềm hạnh phúc quá tuyệt vời của mình.

Buổi chiều, Hoàng My điện cho anh, bảo rằng cô phải đi với khách hàng cùng giám đốc của mình, nên Phong đành về nhà một mình.

Bước vào phòng, Phong ngã lãn ra giường, một cảm giác trống vắng khi không có My bên cạnh. Anh chỉ ước mong mỗi lần về đến nhà là được thấy cô ngay cùng với những chăm sóc dịu dàng của một người vợ yêu chồng. Không biết My có cảm nhận được sự bồn chồn của anh không? Buổi tối về ngôi nhà thênh thang này mà không có cô thì thật là vô vị. Nếu My đừng đi làm, chấp nhận làm một người phụ nữ của gia đình thì hạnh phúc sẽ tuyệt vời biết mấy.

Đưa tay nhìn đồng hồ đã gần 7 giờ, Lâm Phong ngồi dậy, tự soạn cho mình một bộ pyjama rồi bước vào phòng tắm, Phong có cảm giác như mình vẫn sống độc thân như ngày xưa.

Trong lúc đợi cô, Phong muốn hoàn thành bản thiết kế của mình vì không có My thì chắc chắn anh sẽ không ngủ được. Ngồi vào bàn, Phong chăm chú vào những con số trên đồ án của mình. Thật lâu Phong mới giật mình nghe tiếng mở cửa. Hoàng My bước vào, Phong đưa tay nhìn đồng hồ đã hơn 10 giờ. Hoàng My bước lại sà vào lòng anh. Đưa tay ôm cổ Phong, cô hỏi:

- Sao anh không ngủ?
- Anh muốn là xong bản đồ án.

Hoàng My nhìn anh, trách nhẹ:

- Em không muốn anh thức quá khuya để làm việc nữa.

Lâm Phong mỉm cười:

- Anh chỉ làm việc để giết thời gian thôi. Anh chờ em về.

Hoàng My hôn nhẹ trán anh:

- Em xin lỗi!

Lâm Phong cười rộng lượng:

- Em mệt lắm phải không?

Hoàng My lắc đầu, ngả hẳn vào lòng anh, cô lim dim mắt:

- Mệt lắm, nhưng về nhà có anh rồi em không thấy mệt nữa.

Lâm Phong phì cười. Anh biết là cô rất mệt, khẽ đỡ cô lên, anh nói:

- Em đi tắm đi, sẽ thấy khỏe ngay.

Hoàng My gật đầu, cô chọn cho mình chiếc áo ngủ rồi bước vào phòng tắm. Khi cô trở ra thì Phong vẫn còn làm việc. Bước đến gõ cây viết trên tay anh, cô trách nhẹ:

- Anh nghĩ đến công ty, cũng nên nghĩ đến sức khỏe của mình chứ.

Lâm Phong phì cười, bắt chột anh nhấc bổng cô lên. Đặt cô xuống giường rồi ngã người theo đà kéo của My, anh nheo mắt:

- Cả buổi tối bỏ anh một mình. Có đền bù gì không?

Hoàng My không nói gì, cô rướn người hôn lên khắp mặt Phong. Cô dừng lại thật lâu trên môi anh kéo dài nụ hôn như lời xin lỗi. Lâm Phong úp mặt vào ngực cô. Anh thì thầm say đắm:

- Yêu em quá My ơi!

Phong hôn cô không muốn rời, My cũng ôm siết lấy anh. Cô biết mình làm cho Phong buồn nhưng nếu bỏ công việc thì cô không thể. Cô không quen cuộc sống nhàn hạ ở nhà. Bỗng Phong buông cô ra, Hoàng My mở choàng mắt ngạc nhiên về hành động của anh:

- Anh xin lỗi, em nghỉ đi, anh sẽ không phá nữa đâu.

Hoàng My chớp mắt nhìn Phong cảm kích, cô hiểu Phong đang nghĩ gì. Nằm sát vào Phong, nhìn anh bằng cái nhìn yêu thương, cô thì thầm:

- Em muốn được anh yêu, Lâm Phong!

Cô chủ động đặt môi mình vào môi anh. Phong không còn do dự nữa, chiếc áo ngủ đã rời thân thể My tự lúc nào, những đường nét quen thuộc hiện ra trước mắt Phong. Cả hai chìm trong niềm ân ái ngọt ngào.